

ZAVRHNĚME LEVIČÁCKOU AVANTURISTICKOU LINII A UVEĎME DO ŽIVOTA REVOLUČNÍ A ORGANIZAČNÍ LINII

**Projev na poradě stranických a komsomolských kádrů
v Mjongwolgu, okres Jen-ťi**

20. května 1931

Soudruzí!

Světová hospodářská krize, která s ničivou silou započala v roce 1929, vyvolala zběsilé závody ve zbrojení mezi imperialistickými mocnostmi a zvýšila touhu imperialistických států po agresi.

Japonští imperialisté se snaží najít východisko z hospodářské krize cestou agresivní války na pevnině a narušováním koncesí takových imperialistických mocností, jako je Anglie, USA a Francie, konají otevřené přípravy k útoku na ohromné území Číny, které má nevyčerpatelné bohatství nerostných surovin a velké zdroje pracovních sil. Japonští imperialističtí agresori, zaslepení přípravami k agresivní válce na pevnině, stupňují stále více koloniální represe a vykořisťování korejského lidu v zájmu „bezpečného týlu“.

Stupňováním koloniální nadvlády japonského imperialismu se situace korejského lidu stále zhoršuje a rozpory mezi japonskými imperialisty a korejským lidem se každým dnem zостřují. Stále více vzrůstá odpor korejského lidu proti koloniálnímu režimu japonského imperialismu. Lidové masy rozšiřují aktivní boj proti japonskému imperialismu a tento boj má stále masovější charakter.

Celou zemí se valí vlny rozhodného protestu dělníků, rolníků a studující mládeže proti koloniálním represím japonského imperialismu, které přerůstají v masový násilný boj.

Vzniklá situace a vysoký revoluční duch dělníků, rolníků a studující mládeže naší země žádá od korejských komunistů, aby pozvedli protijaponský národně osvobozenecý boj na vyšší stupeň.

Ozbrojený boj je v současné etapě jedinou cestou pro rozvíjení protijaponského národně osvobozenického boje na vyšší stupeň v souladu s požadavky subjektivní a objektivní revoluční situace, jaká se dnes vytvořila v naší zemi.

S pomocí kontrarevolučních ozbrojených sil vládnou japonští imperialističtí lupiči naší zemi a vnučují korejskému lidu otrocký koloniální život. Nechopíme-li se zbraně, nemůžeme porazit po zuby ozbrojené japonské imperialisty a dosáhnout osvobození a nezávislosti země.

Ozbrojený boj však nelze začít ihned, bez odpovídající přípravy. Nejsou-li dostatečně připraveny revoluční síly, žádný revoluční boj nemůže být korunován vítězstvím.

Pouze tehdy, až revoluční síly projdou plnou přípravou, bude možné rozvinout ozbrojený boj a porazit japonské imperialisty.

V zájmu energického boje proti japonským imperialistickým agresorům je třeba, abychom systematicky připravovali a soustavně rozšiřovali své revoluční síly. Nepřipravené, neuvážené, slepé povstání nikdy nemůže přispět rozvoji revolučních sil, ale naopak značně poškodí revoluci.

Analýza vážného ponaučení z povstání 30. května, kterou dnes provádíme, má koneckonců za cíl učinit rozhodný obrat v přípravě revolučních sil ve chvíli, kdy na pořadu dne je otázka, jak pozvednout protijaponský národně osvobozenický boj na vyšší stupeň.

Frakcionářští patolízalové organizovali neuvážené povstání 30. května ve Východním Mandžusku výhradně s cílem dosáhnout svých frakčních cílů. Bez pečlivého plánu a organizační přípravy založili „velitelství povstání“ a podnítili masy rolníků a jednotlivých obcí k přepadení měst. Tak byly 30. května 1930 v Lung-tingu, Tou-tao-kuo, Er-tao-kuo, Nan-uang-pchingu, Ťie-man-tungu, Gen-ži, Tung-fu-s' a v dalších důležitých oblastech Východního Mandžuska zničeny a spáleny budovy japonského konzulátu, společnosti Korejců žijících v Mandžusku, finančního oddělení Východní kolonizační společnosti, základní školy, objekty elektráren a železniční mosty a byly zlikvidovány projaponské živly, statkáři a kapitalisté.

V ulicích byly rozpoutány krvavé bitky mezi bezbrannými účastníky povstání a vojsky a policií imperialistického Japonska. Mnoho našich soudruhů obětovalo svůj život v represáliích, které vedl ozbrojený nepřítel, armáda a policie japonského imperialismu, byla prolévána

krvavých mas. Japonská policie a její agenti pročešávali vesnice, zatýkali a věznili mnoho mladých Korejců, surově je mučili a barbarsky zabíjeli.

Reakční čínská soldateska, jež naletěla na politiku rozněcování národnostní nenávisti, kterou prováděli japonští imperialisté, rozpoutala s jejich pomocí a pod záminkou „zatýkání korejských komunistů“ masové pogromy. Ťilinská provinční vláda jmenovala Wang-Šu-tanga, velitele 7. pluku, umístěného v Tun-chua, velitelem trestné expedice a vrhla mnohatisícovou armádu proti nevinným korejským rolníkům, které hlava nehlava vraždila, zatýkala a uvěžňovala.

Během uplynulého jednoho roku japonští imperialisté a kuomintangská soldateska zatkla a uvěznila desetitisíce mladých i dospělých Korejců, z nichž několik set zabila na místě. Stovky zatčených korejských komunistů byly převezeny do věznice Sodemun v Soulu. Máme-li připočítat ty, kteří padli v den povstání v boji s nepřítelem, ty, kteří se stali obětí nepřátelského mučení a ty, kteří byli raněni, pak počet mrtvých a raněných Korejců, kteří prolili krev, jde do tisíců.

Proto dnes ve vesnicích Východního Mandžuska, osídlených Korejci, panuje strach. Revoluční organizace jsou rozpuštěny, někteří soudruzi, kteří šťastnou náhodou unikli zatýkání, nemohou sehnat místo, rolnické masy jsou potlačeny nepřátelským terorem.

Musíme co nejdříve napravit vzniklou vážnou situaci, obnovit revoluční organizace, pozvednout revolučního ducha mas a dosáhnout nového rozmachu korejské revoluce. Musíme proto provést důkladnou analýzu avanturistického slepého povstání z 30. května a vyvodit z ní správné ponaučení.

Jaké jsou hlavní příčiny porážky povstání 30. května?

Za prvé, frakcionářští patolízalové byli nakaženi dogmatismem a maloburžoazním slavomamem.

Místo, aby si vzali vážné ponaučení z toho, že Komunistická strana Koreje, založená v roce 1925, byla rozpuštěna v důsledku frakčních nesvárů, frakcionáři se dokonce i po příchodu do Mandžuska všemožně snažili pod rouškou „obnovy strany“ rozmnožit síly své frakce a vyvolávaly rozkol v řadách revolučních sil. Za tyto činy byli frakcionáři kritizováni kominternou. Tentokrát je však napadla nesmyslná myšlenka, že mohou dosáhnout důvěry skrze „boj“ a že podle zásady „v jednom státě jedna strana“, budou vstupovat do Komunistické

strany Číny. Výsledkem této nesmyslné představy bylo avanturistické povstání 30. května. Frakcionářští patolízalové, kteří se usadili ve vedení tohoto hnutí, nepřemýšleli o zájmech revoluce, nevzrušovaly je masové oběti. Využili povstání k tomu, aby proslavili sebe a svou frakci, aby získali důvěru kominterny a zajistili vedoucí postavení své frakce.

Frakcionáři, nakažení ctižádostí a poklonkováním před velkými, museli nutně uváznout v osidlech dogmatismu, neboť tancovali podle cizí noty.

Když viděli, že uvnitř strany druhé země vládla určitou dobu levičácká, avanturistická linie, frakcionářští patolízalové bez rozmyslu pozvedli k povstání velký počet revolučně naladěných mas, nezamysleli se však nad tím, zda je tato linie správná či ne, zda odpovídá konkrétní naší revoluci; výsledkem byly nesmyslné oběti a věci revoluce to velmi uškodilo.

Za druhé, povstání bylo organizováno ultralevicovým způsobem.

Frakcionářští patolízalové neměli správnou představu o zvláštnostech současné etapy korejské revoluce, nebyli vyzbrojeni vědeckou strategií a taktikou. Vycházejíce pouze ze subjektivních snah, vytyčili neuskutečnitelná ultralevicová bojová hesla, pod nimiž zahájili povstání. Organizátoři povstání, popírající protiimperialistické a protifeudální demokratický charakter korejské revoluce, vytyčili ultralevicová hesla jako „Vybudovat vládu dělnických a rolnických sovětů“, „Pryč s organizacemi Čongibu, Singanhe a Kunuhe!“ Vyzývali masy k rozdrčení všech statkářů a kapitalistů bez ohledu na to, zda jsou orientováni projaponsky nebo protijaponsky. Někde dokonce jednali tak levičácky, že pálili obilí všech statkářů a bohatých rolníků bez rozdílu a likvidovali jakožto přísluhovače nepřítelů i kolísavce, které bylo možno snadno získat na stranu revoluce.

Tyto levičácké činy znemožnily rozvoj revolučního nadšení povstaleckých mas, bránily jim, aby se uvědoměle účastnily boje a zejména rozsávaly strach a nejistotu mezi mnoha protijaponsky orientovanými občany, které bylo možno získat na stranu revoluce.

Za třetí, povstání bylo zahájeno avanturisticky, bez dostatečné přípravy a vědeckého zdůvodnění.

Povstání může být korunováno vítězstvím pouze tehdy, jestliže v okamžiku, kdy pro ně dozrály objektivní a subjektivní předpoklady

a revoluční síly jsou zcela připraveny, je započato ve formě rozhodného útoku na základě pečlivě vypracovaného plánu a správné strategie a taktiky. Organizátoři však začali avanturistické slepé povstání, aniž udělali správnou analýzu a definovali revoluční situaci, aniž přihlídlí k poměru vlastních sil a sil nepřítelů, aniž připravili podrobný plán a provedli všestrannou přípravu.

V té době byly síly revolučních organizací ve Východním Mandžusku ještě slabé, protože vznikly zcela nedávno a masy neprošly školou organizačního zocelení. Frakcionáři přesto pozvedli masy k povstání, aniž byly dostatečně revolučně připraveny. Proto někteří účastníci povstání, jejichž třídní uvědomění bylo ještě slabé, se účastnili povstání bez dostatečně jasných představ o jeho cílech a významu. V některých oblastech, kde se masové organizace začaly teprve zakládat, navíc organizovali povstání pomocí hrozeb a vydírání, takže se jim nepodařilo získat aktivní podporu revolučně smýšlejících mas. V těchto oblastech povstalecké organizace nedokázaly klást odpor sebemenšímu bílému teroru nepřítelů a ihned se rozpadaly. Tak se stalo, že levičácké slepé povstání 30. května bylo tisíci vojáky spojených elitních vojsk imperialistického Japonska a kuomitangské reakční vojenské kliky potlačeno a přineslo mnoho obětí a porážku.

Jaké jsou následky povstání 30. května?

Spočívají především v tom, že bylo oslabeno spojení revolučních organizací s masami a masy byly odtrženy od revolučních organizací.

Když masy, které nebyly organizačně zoceleny a účastnily se povstání bez dostatečné ideové přípravy, uviděly, že povstání bylo poraženo, že represe a zločiny nepřítelů se stále více stupňují, ztratily víru ve vítězství a litovaly, že se vydaly na cestu boje. Došlo to tak daleko, že v důsledku stupňování nepřátelského loupežení nevinných občanů začali někteří prohlašovat: „Je s námi konec kvůli komunistické straně“. To mělo vážné následky: autorita komunistů u mas klesla a mnoho lidí se ze strachu odvrátilo od revolučních organizací.

Protože boj byl veden levičácky, mnozí lidé, kteří by mohli být získáni na stranu protijaponské národně osvobozené revoluce a bojovat společně s námi, přešli na stranu nepřítelů.

Následky povstání spočívají dále v tom, že jsme ztratili revoluční aktiv, který se právě začal formovat a především vedoucí revoluční jádro.

V procesu rozvoje různých forem masového boje proti japonským imperialistům a jejich přísluhovačům vznikly ve Východním Mandžusku revoluční organizace a vyrostli zde mladí komunisté. Na tomto základě se začalo ve všech oblastech vytvářet vedoucí revoluční jádro.

A právě v této době vypuklo neuvážené povstání, ve kterém zahynulo mnoho desítek vynikajících komunistů, vedoucí jádro revoluce, stovky soudruhů a tisíce protijaponsky orientovaných občanů byly po povstání zatčeny a uvězněny. V důsledku ztráty mnoha komunistů a především vedoucího revolučního jádra se proto revoluční organizace ve Východním Mandžusku střetly s potížemi při obnově zničených revolučních sil, rozšiřování sítě revolučních organizací na nových místech a při snaze o nový rozmach revolučního boje. Ztráta mnoha soudruhů z vedoucího revolučního jádra, které vzniklo v průběhu mnohaletého socialistického obrozeneckého hnutí a boje, znamenala pro revoluci těžkou ránu.

Povstání mělo též za následek rozbití místních revolučních organizací.

V různých oblastech Východního Mandžuska, kde se již dávno začalo rozvíjet socialistické obrozenecké hnutí, bylo založeno poměrně dost revolučních, avantgardních a masových organizací, které se stále upevňovaly a rozvíjely. Avšak v důsledku povstání byly revoluční organizace v těchto oblastech buď rozdraceny nebo odhaleny a vystaveny represím ze strany nepřítele, takže utrpěly vážné škody. Lidé, kteří ztratili své organizace, teď nevědí co mají dělat a žijí ve strachu a zmatku.

Povstání 30. května dalo také nepřátelům záminku k demagogické propagandě a barbarským represím, zejména však pomohlo japonským imperialistům provádět jejich politiku rozněcování národnostní nenávisť. Ultralevicoví organizátoři povstání provedli takové nesmyslné činy, jako spálení budovy školy spravované japonskými imperialistickými okupanty, pálení obilí náležejícího statkářům. Nepřítel získal tak možnost šířit ještě zběsileji řeči jako: „Korejští komunisté jsou vrahové a žháři“, „Korejští komunisté jsou bandité pálicí Číňanům obilí“. To zavdalo japonským imperialistům příčinu, aby štváli kuomintangskou soldatesku k barbarskému zabíjení Korejců. Zároveň s tím japonští imperialisté pod záminkou obrany svých občanů žijících v Mandžusku a nutnosti ovládnutí tamějších Korejců, organizují „hnutí za pochod japonských vojsk do Mandžuska“.

Kuomintangská soldateska, která podlehla politice rozněcování národnostní nenávisť, kterou provádějí japonští imperialisté, vystoupila s pomluvami, že „Korejci jsou pomahači japonského imperialismu“ a začala nesmyslně vraždit Korejce. To vedlo ke zhoršení vztahů mezi Korejci a Číňany.

Soudruzí!

Levičácké avanturistické slepé povstání z 30. května velmi vážně poškodilo naši revoluci. Přesto však nesmíme mít poráženeckou náladu jako ti, kteří váhají a kapitulují před dočasnými potížemi. Na cestě revoluce mohou vzniknout různé těžkosti, překážky a útrapy, dočasné neúspěchy a oběti.

V této chvíli prochází revoluční boj ve Východním Mandžusku vážnou krizí, způsobenou levičáckým avanturistickým slepým povstáním z 30. května. Vypracujeme-li však správnou linii a směrnice a budeme se jimi řídit v boji, budou revoluční organizace obnoveny, revoluční síly se ještě více upevní a revoluční boj vzplane novou silou.

Jakou linií a jakými směrnici se máme v boji řídit?

Musíme především bojovat proti slepému levičáckému avanturismu frakcionářských patolízalů, zesilovat organizačně politickou práci s masami s cílem připravit se k další rozhodující bitvě. Musíme tedy zlepšovat přípravnou práci pro rozvoj protijaponského národně osvobozenického boje a především ozbrojeného boje vyššího stupně.

Výsledek revoluce závisí na tom, jak dobře budou připraveny naše vlastní revoluční síly.

Dnes se zdá, že japonský imperialismus je silný a že revoluční síly korejského lidu jsou velmi slabé. Jestliže však my, komunisté, budeme neustále rozšiřovat a upevňovat revoluční síly, využijeme-li rozporů mezi imperialistickým Japonskem a Sovětským svazem, rozporů mezi imperialistickým Japonskem a koloniemi, rozporů mezi imperialistickým Japonskem a jinými imperialistickými mocnostmi, dostaneme nepřítele do krajně obtížného postavení a za podpory dělnické třídy a porobených národů celého světa zasadíme japonským imperialistům ozbrojeným bojem rozhodný úder a bezpochyby dosáhneme osvobození vlasti.

Nejdůležitějším úkolem, který dnes stojí před korejskými komunisty, je důsledné prosazení revoluční organizační linie. Tato linie musí semknout základní revoluční masy, kolem nich jednotně spojit různé

vrstvy protijaponských sil a sjednotit celý národ v jednu politickou sílu.

Pro dosažení tohoto cíle je, za prvé, třeba upevnit vedoucí revoluční jádro a zvýšit jeho samostatnou úlohu.

Revoluční jádro musí organizovat a rozvíjet revoluční boj v souladu s požadavky stále se měnící situace, proto musí být založeno ve všech krajích. Musíme mít revoluční jádro, které zná situaci ve svém kraji lépe než kdokoli jiný, je politicky připraveno a má organizační schopnosti. V podmínkách naší ilegální revoluční činnosti, kdy musíme pracovat téměř samostatně vzhledem ke zvláštnostem každého kraje, je vytvoření revolučního vedoucího jádra velmi naléhavé. Budeme-li mít připraveny alespoň dva soudruhy ve vedoucím jádru každého kraje, potom výchovou a sjednocováním dělníků a rolníků můžeme úspěšně položit základní kámen revoluce v masách.

Proto musíme ve všech oblastech vybírat třídě uvědomělé a připravené lidi, kteří jsou proniknuti revolučním bojovým duchem, mají organizační schopnosti a důvěru mas, a kterým je vlastní velké pracovní nadšení. Oni musí tvořit revoluční jádro.

Důležitým úkolem při přípravě revolučního jádra je pevné vyzbrojení tohoto jádra marxisticko-leninskou revoluční ideologií.

Bude-li vedoucí jádro vyzbrojeno revoluční ideologií marxismu-leninismu, může i v těžkých a složitých podmínkách rozhodně bojovat ve jménu revoluce, pronikat hluboko do dělnických a rolnických mas, dělit se s nimi o strasti a radosti, vyzbrojovat je revolučními myšlenkami a vychovávat je ve statečné revoluční vůdce. V zájmu výchovy mas musí jít revoluční jádro příkladem, projevovat aktivitu v boji pro revoluci a jít vpřed bez ohledu na to, jak těžké a nebezpečné jsou úkoly.

Vedoucí revoluční jádro musí skoncovat se všemi levými a pravými úchylkami, které se v minulosti v organizaci a ve vedení mas objevily. Musí postupně uvádět do života novou revoluční organizační linii a provést velký přelom v přípravě revolučních sil. Vedoucí jádro musí hledat, vést v evidenci a vychovávat takové lidi, kteří mají vysoké třídní uvědomění a nezlomnou vůli k boji; s jejich podporou musí energicky rozvinout práci spojenou s organizací a vedením mas. Musíme posilovat jádro těmi, kdo v minulosti projevovali obětavost v boji a především těmi, kdo nehledě na zatýkání a kruté mučení ze strany nepřítele,

čestně zachovali tajemství organizace.

Rozšíření a upevnění komsomolských řad mladými komunisty, které prověřila revoluční praxe, má také velmi důležitý význam pro rozvoj revolučního hnutí v naší zemi. Základní část aktivu tvoří mládež. Je vybraný z nejširších mas uvědomělých korejských rolníků Východního Mandžuska, kteří mají vysoce vyvinutý cit pro účast v protijaponském revolučním hnutí. Komsomolské organizace, vytvořené z pokrokových složek mládeže, fakticky razí na vesnici cestu revoluce a probouzejí rolnické masy. Zlepšení práce v komsomolských organizacích nám v budoucnu umožní položit lepší základy pro vytvoření strany.

Proto je třeba věnovat zvláštní pozornost rozšiřování a upevňování komsomolských organizací, získávat do komsomolu podnikavé, revoluční, vnímavé a pokrokové mladé lidi. Komsomolské organizace musí soustřeďovat zejména mladé aktivisty z Protiimperialistického svazu, Svazu rolníků a Svazu žen, kteří bez ohledu na barbarské represe nepříteli správně využili legálních možností a úspěšně splnili zadané úkoly.

Za druhé, je třeba obnovit a uspořádat rozbité masové organizace, vychovat a semknout nejširší masy a vytvořit tak pevnou masovou základnu revoluce.

Revoluci nelze uskutečnit pouhou menšinou komunistů, bez aktivní podpory a účasti nejširších mas. Abychom masy získali pro revoluční boj a vychovali z nich spolehlivou politickou sílu, musíme je vyzbrojovat revolučním duchem, zařazovat je do masových organizací a tak formovat organizované řady. Rychlá obnova masových organizací, jejich další růst a upevňování, růst jejich úlohy, to vše má nyní velký význam pro upevnění revoluce v masách cestou výchovy a sjednocování nejširších protijaponských mas.

V důsledku všeobecného zatýkání ze strany nepřítele jsou dnes masové organizace rozbity a masy jsou bezradné. Tyto podmínky nás nutí vést ještě důslednější masově politickou práci, abychom probudili masy, vstúpili jim revolučního ducha a získali je ve velkém počtu do revolučních organizací.

Pro obnovu a uspořádání masových organizací, jejich rozšíření a upevnění je třeba, abychom v prvé řadě vyslali do všech krajů dobře připravené vedoucí kádry. Úkolem těchto kádrů je objevovat a vést v evidenci pokrokové elementy z řad dělníků a chudých rolníků ve

všech koutech země, s jejich podporou obnovovat rozbité organizace jako Svaz rolníků, Protiimperialistický svaz, Svaz žen, pionýrské oddíly a rozšiřovat jejich řady.

Nejlepší vedoucí pracovníky je třeba v hojném počtu vyslat do míst, kde masové organizace ještě nejsou. Zde budou zakládat Svaz rolníků, Protiimperialistický svaz, Společnost pro pomoc revolucionářům, Svaz žen, pionýrské oddíly a další protijaponské masové organizace. Je třeba usilovat o to, aby rolníci a zejména nádeníci a chudina byli přijímáni do Svazu rolníků, aby bývalí uvědomění účastníci Armády nezávislosti a národního hnutí byli přijímáni do Protiimperialistického svazu, aby lidé, kteří se k nám chovají přátelsky nebo zachovávají neutralitu, lidé, kteří sympatizují s revolucí, a staří občané byli přijímáni do Společnosti pro pomoc revolucionářům, aby ženy byly přijímány do Svazu žen a děti do komunistických pionýrských oddílů. Zkrátka všichni lidé, kteří vystupují proti japonskému imperialismu, musí být získáni do revolučních organizací. Kromě toho z odvážných mladých lidí a dospělých, kteří získali revoluční zocelení v masových organizacích a mají silného bojového ducha, je třeba vytvořit rudé jednotky sebeobran, tj. polovojenskou organizaci, která bude bránit revoluční masy před útoky nepřítele. Členy této sebeobran je třeba stále učit vojenskému umění a připravovat tak revoluční ozbrojené síly.

Za třetí, pro upevnění revolučních sil je třeba masy nejen organizovat, ale také zocelovat v boji. Pouze v revoluční praxi vypěstujeme jádro revoluce a revoluční síly získají bojové zocelení. Nelze však masy hnát do takového neuváženého levičáckého avanturistického povstání, jako bylo povstání 30. května. Pouze v podmínkách revolučního boje, vedeného na základě správného zvážení poměru našich sil a sil nepřítele a na základě vědecké taktiky a strategie, může dozrát revoluční situace, zformovat se vedoucí revoluční jádro a může být zajištěno organizační a revoluční zocelení nejširších mas.

Musíme postupně rozvíjet boj od malého měřítko k velkému, od hospodářského boje k politickému, obratně spojovat legální, pololegální a ilegální formy boje. To je zásada, kterou musíme dodržovat v taktice boje.

Je třeba zachovávat tajemství revolučních organizací a zachovávat vysokou revoluční bdělost v práci, abychom ubránili revoluční organizace a revoluční masy před represemi a záškodnictvím nepřítele.

Japonští imperialističtí agresori se dnes všemožně snaží potlačit protijaponské revoluční síly korejského lidu, které sílí pod vlivem komunistických myšlenek. Vysílají do našich řad své agenty a snaží se vysлідit tajemství organizace tím, že využívají momentů nedbalosti a snížené bdělosti. Nepřítel je vychytralý a záhudný. Bude-li odhaleno tajemství vinou jednoho nebo dvou lidí, kteří projeví nedbalost či nepozornost, bude to mít dalekosáhlé důsledky pro rozvoj naší revoluční činnosti.

Tajemství organizace – to je život revolucionáře, a zachování tajemství – to je revolucionářova prvořadá povinnost. Vychováváme masy, sjednocujeme je v revolučních organizacích, vytváříme masovou základnu revoluce cestou neustálého rozšiřování organizací, nehledíce na kruté represe nepřítele. V podmínkách tohoto těžkého boje musíme neustále zvyšovat bdělost, upevňovat disciplínu, musíme pružně pracovat a tajemství střežit jako oko v hlavě. Zejména komsomolci a ostatní členové revolučních organizací nesmějí podléhat slibům, klamání a hrozbám nepřítele, musí za každou cenu zachovávat tajemství revolučních organizací.

Za čtvrté, je třeba věnovat veškeré úsilí tomu, abychom odhalili politiku rozněcování národnostní nenávisti, kterou provádějí japonští imperialističtí agresori, a upevňovat bojové přátelství a revoluční semknutost mezi korejským a čínským lidem.

V současné době japonští imperialisté intenzivně rozněcují sváry a nepřátelství mezi korejským a čínským lidem, které vznikly v důsledku levičáckého avanturistického slepého povstání z 30. května; provádějí svou oblíbenou politiku rozněcování národnostní nenávisti, rozlučují a štvou proti sobě navzájem protijaponské síly korejského a čínského národa, aby mohli uskutečňovat své agresivní úmysly.

Musíme přesvědčivě upozorňovat korejské a čínské dělníky a rolníky na škodlivé následky levičáckého avanturistického povstání z 30. května, důsledně odhalovat barbarské vraždy kuomintangské reakční soldatesky a ohavnou politiku štvání jednoho národa proti druhému, kterou provádějí japonští imperialisté, záhudně využívající dočasné nenávisti mezi Korejci a Číňany. Zejména korejským a čínským dělníkům a rolníkům musíme důkladně vysvětlit, kdo je jejich skutečným přítelem a kdo nepřítelem, aby se pevně sjednotili v boji proti společnému nepříteli korejského a čínského lidu, japonským im-

perialistům a jejich přísluhovačům.

V současných podmínkách, kdy stále sílí bílý teror nepřítele proti revolučním silám a kdy mnozí občané nejsou ještě dostatečně politicky uvědoměli, se budeme střetávat s mnoha potížemi a překážkami. Musíme se však stále snažit zachránit národ a rodnou zemi, zhanobenou japonskými imperialistickými kolonizátory, překonat všechny obtíže, překážky a nebezpečí a věnovat všechny své síly prosazení nové organizační linie.

Důsledným prosazením revoluční organizační linie dosáhneme brzy rozmachu revolučního hnutí ve Východním Mandžusku a potom v celé Koreji, vytvoříme spolehlivou základnu pro povznesení protijaponského národně osvobozenického boje na úroveň organizovaného ozbrojeného boje.